

Forhandling

Steen Gade (SF):

Jeg vil anmode om, at behandlingen bliver afbrudt, så Miljø- og Planlægningsudvalget kan kigge på sagen igen.

Anden næstformand (Henning Grove):

I overensstemmelse med det af hr. Steen Gade udtalte foreslår jeg, at sagens behandling standses, og at lovforslaget henvises til fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 98: Forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og våbenloven. (Styrkelse af politiets muligheder for at efterforske alvorlig kriminalitet, konfiskation, øget vidnebeskyttelse og skærpelse af straffen for våbenbesiddelse m.v.).

Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 28/11 96. Første behandling 6/12 96. Betænkning 15/5 97. Anden behandling 21/5 97. Tillægsbetænkning 26/5 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Helge Adam Møller (KF):

Jeg tror, der er mange her i Folketinget, der er tilfredse, når vi om lidt får vedtaget dette lovforslag. Men samtidig med, at vi er tilfredse, er vi i hvert fald også et meget stort antal, der er utilfredse, for det er jo helt fantastisk, at det har skullet tage næsten 2½ år at give politiet de bedre redskaber på en lang række områder, som det har brug for til at bekæmpe rockerkriminalitet og organiseret kriminalitet.

Og når jeg siger, at det næsten har taget 2½ år, så er det jo, fordi næsten samtlige de forslag, vi vedtager om et øjeblik, blev stemt ned af regeringspartierne, da de den 16. maj 1995 første gang blev fremsat i denne folketingsaal af bl.a.

Det Konservative Folkeparti. Og da de blev fremsat i maj 1996, blev de også stemt ned, og de blev også stemt ned, da de blev genfremsat i oktober 1996. Men i november tog regeringen sig så endelig sammen og kom med et forslag, som den altså har haft mulighed for at komme med i mere end 1½ år.

Og da det forslag, vi så tredjebehandler i dag, blev førstebehandlet i begyndelsen af december, midt i al rockerkriminaliteten, viste der sig allerede ved førstebehandlingen at være et stort flertal for at vedtage forslaget meget hurtigt og gerne inden jul, og jeg sagde blandt andet selv fra talerstolen: Lad os nu få vedtaget det inden jul! Men alligevel er det lykkedes regeringen – begge partier i fællesskab sammen med ministeren – at få forsinket og udskudt dette forslag, så vi først i dag giver politiet de øgede muligheder, som de har bedt om og sukket efter i snart 2½ år, og det er simpelt hen for dårligt.

Og det er også for dårligt, synes både jeg selv og Det Konservative Folkeparti, at det så ikke fuldt ud lever op til at give politiet den mulighed, som det også har bedt om, og som både er anbefalet af et stort flertal af dommerne og af Rigsadvokaten, nemlig muligheden for at anvende civile agenter efter en domstolskendelse.

Det er også utroligt, at et lille flertal i Folketinget stadig væk ikke vil tillade, at det bliver strafbart at afgive en urigtig og altså løgnagtig forklaring i forbindelse med afgivelse af alibi. For i øjeblikket er det faktisk lovligt i dette land at lyve politiet op i deres egne øjne i forbindelse med, at man giver en ven eller en kammerat et falsk alibi, og det foreslog både Rigsadvokaten, jurister fra Justitsministeriet, Fængselsforbundet og politiorganisationerne skulle være strafbart, men hvem forhindrede det? Det gjorde Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet og justitsministeren.

Er der bare én, der kan forklare, hvorfor det skal være tilladt at lyve over for politiet og give et falsk alibi? – for det har man altså ikke villet have med i dette lovforslag.

Men sammenfattende vil jeg sige, at det er et skridt i den rigtige retning, som altså har taget 2½ år i stedet for 2 måneder, og som kun er et halvt skridt. Og vi stemmer for det, men det er saft suse mig – undskyld, lidt urimeligt, at så gode og rigtige forslag skal træneres og forsinkes i så lang tid.

Søren Søndergaard (EL):

Man kunne jo stille sig spørgsmålet: Hvad er der galt med menneskesmugling? For det er en af de ting, der indgår i forslaget. Og jeg tror, at hvis en justitsminister havde fremsat forslaget i 1946, var han kommet galt af sted, og folk ville have rystet på hovedet og sagt: Selvfølgelig er der ikke noget galt med menneskesmugling. Det er da en god ting, at folk, der er i nød, kan blive smuglet et andet sted hen, f.eks. danske jøder eller modstandsfolk til Sverige. Og så ville ministeren på daværende tidspunkt måske have forsøgt sig med at sige: Jamen det var jo ren idealisme, der gjorde, at fiskeskippere sejlede jøder og modstandsfolk til Sverige i 1943 og 1944.

Men sådan forholder det sig jo ikke, og hvis nogen er i tvivl om det, kan de jo tage op til nordkysten og se på de villaer, som er blevet bygget i perioden efter Anden Verdenskrig, for så vil de forstå, at det også var andet end idealisme, der fik disse mennesker til at sejle jøder og modstandsfolk til Sverige. Men alligevel synes vi vel, at det var godt, at de gjorde det, og alligevel synes vi vel, at det var fuldstændig latterligt, hvis de skulle straffes for det, for det, der var det afgørende, var, at de mennesker, de hjalp væk, var forfulgt.

Og i dag har vi også jøder, men de har altså andre navne. De kan f.eks. hedde tjetjenere, afghanere, tyrkere, iranere, irakere, algeriere, bosniere og meget andet. Det er vore dages jøder, for det er mennesker, der i en kortere eller længere periode har været tvunget på flugt fra undertrykkelse.

Men de bor selvfølgelig langt væk, og derfor kan vi jo bilde os selv ind, at deres mulighed for f.eks. at flygte ved hjælp af mennesker, der kræver penge for det, ikke kommer os ved, og vi kan i hvert fald stille krav om, at de mennesker, der hjælper dem, skal kunne straffes, og hvis de ikke selv vil oplyse, hvem det er, der har hjulpet dem, skal de altså have frataget retten til lomme penge her i Danmark!

Men det er jo ikke det eneste problem, der er i det forslag, som er fremsat af justitsministeren, for der er også forslaget om omvendt bevisbyrde, og i den forbindelse vil jeg godt læse op en enkelt bemærkning fra betænkningen, som Justitsministeriets embedsfolk har kreeret, og som jeg synes er tankevækkende, og den lyder således: »Der bør være adgang til at konfiskere udbytte af ikkeidentificeret kriminalitet«.

Jamen er det dog ikke en herlig formulering? Ikkeidentificeret kriminalitet! Og man kan jo

ligefrem se frem til det næste skridt: at folk skal kunne idømmes en fængselsstraf for ikkeidentificeret kriminalitet. Eller hvad?

Jeg troede faktisk, det var sådan, at kriminalitet, der ikke er identificeret, ikke er kriminalitet; jeg troede, vi havde et princip om, at folk er uskyldige, indtil deres skyld er bevist. Men det har vi altså ikke længere, for vi har fået et nyt begreb i Danmark, der går ud på, at folk kan straffes for ikkeidentificeret kriminalitet.

Og det er klart, at denne nyskabelse i dansk retspolitik selvfølgelig vækker en vis opmærksomhed; det må man jo sige. Det har regeringen formået at vække opmærksomhed om med sin såkaldte kampagne imod vold.

Det tredje element, som indgår, og som også er meget interessant, er spørgsmålet om hemmelige ransagninger. Og det er jo ikke bare et spørgsmål om, at hemmelige ransagninger går ud over de frygtelige forbrydere, men også et spørgsmål om, at med hemmelige ransagninger vil der blive stillet generel tvivl ved bevismaterialet, fordi forbryderne vil kunne påstå, at det er blevet plantet.

Og det er jo ikke bare en påstand, som jeg kommer med; det er også en påstand, som Advokatrådet kommer med: at det rejser et generelt problem med hensyn til troværdigheden i retssager, at man kan hævde, at bevismaterialet er blevet plantet. Og det er jo noget, man kender udmærket fra USA, hvor der gang på gang er sager, hvor folk påstår, at f.eks. narkotika er blevet plantet.

Også Det Danske Center for Menneskerettigheder har givet udtryk for, at der kan sættes spørgsmålstegn ved, om ordningen kan anvendes i praksis uden risiko for misbrug fra politiets side, f.eks. i form af placering af materiale hos mistænkte.

De beskyttelseshensyn, der ligger bag de nugældende reglers krav om tilstedeværelse af enten personen selv eller et vidne, synes således ikke at kunne videreføres med den nuværende ordning.

Centeret for Menneskerettigheder skriver også, at den foreslåede regulering af hemmelig ransagning ikke er i overensstemmelse med de krav, der er indeholdt i et eller flere af principperne bag den europæiske menneskerettighedskonvention.

Og Centeret for Menneskerettigheder konkluderer, at anvendelse af ordningen i praksis følgelig vil kunne medføre konventionskrænkelser – vil kunne medføre konventionskrænkelser!

Men det er klart, at Justitsministeriets embedsmænd selvfølgelig lynhurtigt har konstateret, at det er der ikke grundlag for at mene. Og så kan man stille spørgsmålet, hvad vi egentlig skal med det center for menneskerettigheder. For da det jo i stadig større omfang er sådan, at man i Justitsministeriet lynhurtigt konstaterer, at de indstillinger, det kommer med, er helt ude i hampen og ingen som helst relevans har, hvad skal vi så egentlig med det center for menneskerettigheder?

Men Justitsministeriet tror altså ikke på det, og det store flertal af politikerne i salen er holdt helt op med at høre på den diskussion. Man hører simpelt hen ikke længere på, at Advokatrådet og Centeret for Menneskerettigheder og alle andre siger, at der er alvorlige retspolitiske problemer i det her. Og man hører ikke på det, fordi man er optaget af en krig, som før eller senere vil føre Danmark på anklagebænken ved Den Internationale Menneskerettigheds-kommission.

Peter Duetoft (CD):

Det, der generede mig i hr. Søren Søndergaards indlæg, var sammenligningen mellem de danske jøders flugt til Sverige og så menneskesmugling.

For der er jo en væsentlig forskel, nemlig den, at det svenske samfund accepterede at modtage de danske jøder, mens det, vi taler om her, er illegal indvandring.

Jeg vil dog medgive hr. Søren Søndergaard, at den europæiske historie i slutningen af 1930'erne er ekstremt pinlig, og at man også i Danmark nægtede at modtage jøder fra Tyskland, selv om de blev udsat for den forfølgelse, som de gjorde – nøjagtig som i dag, hvor f.eks. jøder fra Rusland bliver angrebet af antisemitiske grunde, og hvor også det danske samfund nægter at give dem asyl – men det er altså en anden kamp.

Men hvis man f.eks. accepterer menneskesmugling ved den dansk-tyske grænse, gør man altså mere for, at racismen skal stige i Danmark, end hvis man tager kampen for, at vores asylregler skal være rimelige, og kampen om, hvem vi rent faktisk accepterer som asylsøgere i Danmark.

Så lad os tage den kamp og lad os sørge for, at mennesker i nød rundt om i verden bliver behandlet ordentligt i Danmark, men lad os ikke begynde at legalisere ulovligheder, for det vil i virkeligheden være en boomerang, der til sidst

rammer det, som hr. Søren Søndergaard og jeg i fællesskab står for, nemlig at vi skal have en human flygtningepolitik.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Søndergaard i den del af forslaget, og det er jo det, der har gjort, at SF definitivt har sagt, at vi ikke vil røre det dér.

Og det er jo skandaløst, at man siger, at det, at det er blevet forbudt at komme ind i næsten alle europæiske lande, ikke kan sammenlignes med, hvad der skete i Sverige, dengang Sverige stadig var et anstændigt land, men hvor Danmark under den nuværende regering har gennemført en udlændingelov, som er værre end det, som nogen borgerlig regering kom af sted med, for det er jo umuligt at komme ind i landet, hvis det ikke sker ved hjælp af menneskesmuglere. Og det er ikke, fordi jeg vil tale pænt om dem, men det er altså ikke muligt at komme ind i landet på anden vis, og det her lovforslag lægger jo nu op til, at beskyttelse mod flygtninge og asylsøgere er lige værdigt med beskyttelse mod vold og krudt og kugler og bomber og den slags.

Og jeg synes også, det er skandaløst, at hr. Peter Duetoft ikke kan se, at det er Danmark, der her har udartet til noget grimt.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ja, det er rigtigt, at det svenske samfund var meget mere åbent og meget mere demokratisk i 1940'erne – i slutningen af krigen, skal vi nok lige tilføje – end det danske samfund er i dag. Og det, der er hr. Peter Duetofts problem, er jo, at det faktisk ikke er muligt at komme ind i Danmark uden gennem illegal indvandring.

Det er simpelt hen ikke muligt, og derfor er man altså tvunget til at bruge illegale metoder for at komme ind i Danmark, og det hænger jo sammen med hele den udvikling, som vi har diskuteret i andre sammenhænge, først og fremmest i forbindelse med Schengenkonventionen og EU's flygtningesamarbejde, hvor man lægger begrænsningerne på folks muligheder for at komme til Danmark længere og længere væk fra Danmarks grænser. Og det gør man f.eks. ved at kræve af flyselskaberne, at de skal være ansvarlige for, at folk ikke kommer hertil på falske papirer, og så kan vi få en eller anden lufthavn et eller andet sted langt væk herfra til at foretage kontrollen, og hvis folk så overtræder forbudet

og alligevel kommer hertil, er det altså ensbetydende med illegal indvandring.

Og derfor er problemet, at man ikke kan komme til Danmark uden gennem illegal indvandring, og derfor er det nonsens at ville forbyde illegal indvandring i forbindelse med asylsøgere.

Arne Melchior (CD):

De sidste minutters debat giver mig anledning til at minde om, at vort svenske broderfolk ikke bare accepterede, at de danske jøder kom til Sverige; der forelå en direkte indbydelse, som endda blev overrakt til styret i det daværende Berlin i en officiel note, men som man i Berlin selvfølgelig aldrig svarede på.

Der forelå altså en direkte indbydelse, og derfor er enhver sammenligning uladssigelig.

Og lad mig benytte lejligheden til at nævne den tyske diplomat Georg Ferdinand Duckwitz, som jo var den, der rejste til Sverige og fik den svenske regering til at udstede denne indbydelse til de danske jøder. Men som hr. Peter Due-toft allerede har været inde på, er situationerne dengang og nu totalt usammenlignelige.

Sluttelig skal jeg minde om, at vi faktisk har haft indvandrerstop i dette land siden 1972, bl.a. for netop at kunne give plads til dem, der virkelig trænger. Og selvfølgelig kan man komme ind i Danmark uden at blive smuglet herind, for sagen er jo, at selv om almindelig indvandring ikke er tilladt, skal de, der virkelig er flygtninge i den forstand, som FN har fastsat, og som vi jo har godkendt, selvfølgelig kunne optages, og det tror jeg både SF og Enhedslisten og CD og flertallet i dette Ting er enige om.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare spørge hr. Arne Melchior, hvordan asylsøgere kan komme til Danmark uden at blive smuglet hertil.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg har et par kommentarer til hr. Søndergaard – ikke om det sidste emne her, for det er jo noget, der kører mellem hr. Arne Melchior og hr. Peter Due-toft og hr. Søren Søndergaard, men til spørgsmålet om Det Danske Center for Menneskerettigheders kritik af og advarsler om nogle af elementerne i dette forslag:

Det er bestemt noget, som vi i Det Radikale Venstre hæfter os ved. Man skal imidlertid være

opmærksom på, at der jo er en domstolskontrol her. Og som jeg har forstået centerets kritik og advarsel, er det sådan, at afhængigt af, hvilke domme domstolene afsiger, kan der blive tale om at efterprøve det ved Den Europæiske Menneskerettighedskommission og -domstol, og det synes jeg er helt i orden, for det er en del af det danske retssystem, at der er individuel klageadgang osv.

Og man skal også hæfte sig ved, at vi med dette forslag får indført en forpligtelse til at udarbejde statistik på området. Og det er ganske nyt, at vi får en omfattende kriminalstatistik på dette område, og man kan undre sig over, at det ikke er sket for længst.

Man kan selvfølgelig smile ad det og spørge, hvad dét dog er for noget, og hvad det skal bruges til, og dér kan jeg sige, at det for det første skal bruges til at finde ud af, i hvor mange tilfælde anklagemyndigheden beder om disse processuelle indgreb, for det andet, om domstolene bare siger ja hver gang, og for det tredje, hvad det fører til af egentlige domme, for ad den vej at finde ud af, om dette forslag er brugbart eller det på et tidspunkt skal revideres.

Margrete Auken (SF):

Diskussionen om det Danske Center for Menneskerettigheder synes jeg er vigtig, og hvis ikke lovforslaget var blevet molesteret så grusomt under andenbehandlingen, var jeg gerne gået ind i en diskussion om, hvorvidt det var en afvejning, der var brugbar, og om domstolskontrollen eventuelt kunne få os til ikke at stemme imod forslaget, men nøjes med at undlade at stemme til det. Men efter det, der skete ved andenbehandlingen, hvor hele sagen om udlændingeloven kom ind i det, er det udelukket.

Og efter at jeg nu har hørt denne diskussion mellem hr. Søren Søndergaard og hr. Peter Due-toft, vil jeg nok sige, at det bliver endnu værre, for det, der er blevet sagt, er jo, at nu nærmer vi os de tilstande, der var i slutningen af 1930'erne og i begyndelsen af 1940'erne, hvor det var umuligt for mennesker at komme ud af Tyskland, fordi der var lukket hele vejen rundt.

Dengang var Sverige i øvrigt det første land, der satte et stort J i passet, sådan at man kunne se, hvad det var for nogle fæle nogle, der kom, nemlig »Juden«! Og så lukkede man Danmark. Man sagde ganske vist, at sådan noget gjorde man ikke her, men da det store J kom ind i passene, anerkendte man det alligevel, og det var,

fordi disse tyske jøder – det var jo ikke de danske, men de tyske jøder – ikke kunne komme ind i noget land. De kunne altså ikke komme ud af deres eget land, fordi de ikke kunne komme ind i nogen af de andre europæiske lande, og det var den store katastrofe for de tyske jøder under Anden Verdenskrig.

Efter Anden Verdenskrig vedtog man så, at man ingen sinde mere ville opleve dét i Europa, og at der derfor skulle være mulighed for at søge asyl. Asylretten blev altså en væsentlig del af Vesteuropas selvforståelse. Men nu har man lukket af.

Og da jeg sad i formandsstolen den dag, hvor man diskuterede Venstres skrækkelige 10-punkts-program for en udlændingepolitik, husker jeg faktisk, at indenrigsministeren – som jo også er flygtningeminister – var vældig forarget, men at det viste sig, at det, hun var forarget over, ikke var, at programmet havde så fælt et indhold, men at Venstre tillod sig at påstå, at det var noget nyt, man kom med, for det havde regeringen jo allerede gjort noget ved: Vi har lukket af; vi er blevet så skrækkelige, som I vil have det. Der er ikke noget at komme efter her, så hvad bilder I jer ind at komme og beskyldte os for ikke at være så slemme, som I er; vi er lige så slemme!

Og nu hører vi så her, at der fuldstændig rigtigt bliver sagt fra CD's side, at forskellen mellem nu og tiden under Anden Verdenskrig var, at man omsider åbnede for, at danske jøder, altså danskere, kunne komme ind i Sverige. Men det var stadig væk menneskesmugling ud af landet, og i dag har vi lukket og lukket og lukket for disse mennesker fra næsten alle lande, og derfor har de ingen mulighed for at komme ind, hvis de ikke benytter sig af de ofte meget ubehagelige systemer, som jeg vil indrømme at disse menneskesmuglinger jo er. Og hvis de ikke kan gøre dét, hvad søren skal de så gøre? Jo, så kan de blive hjemme og blive slået ihjel, for det er i hvert fald lovligt!

Det eneste, der efterhånden er lovligt for flygtninge, er altså at blive hjemme, og ellers skal vi nok sørge for, at de kommer tilbage igen! Og jeg synes, sagen efterhånden er blevet så fæl, at da jeg så, at dette lovforslag blev blandet sammen med vores i forvejen meget ubehagelige udlændingelov, var det udelukket, at SF kunne røre ved den med en ildtang, for vi synes, det er skrækkeligt, at man ikke kan se forskel på krudt og kugler og terror og asylsøgere, og at der skal beskyttes jævnbyrdigt imod asylsøgere og terrorister. Det er altså fantastisk!

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det ville jo være rart, hvis fru Margrete Auken bare for en gangs skyld hørte efter, hvad vi andre sagde, inden hun angreb os, for jeg understregede netop, at den europæiske historie i slutningen af 1930'erne var en skandale, og altså også den danske, for det var jo en skandale, at vi i Gedser sendte de tyske jøder tilbage til Tyskland. Og det var jo også en skandale, at »St. Louis« kunne sejle langs den amerikanske kyst fulgt af kanonbåde, der skulle sørge for, at jøderne om bord ikke kunne gå i land i USA. Og jeg udvidede det ved at sige, at jeg også synes, det er en skandale, at mennesker, der i Moskva får smadret deres lejlighed, mister deres arbejde og bliver banket på gaden, i dag ikke kan få asyl i Danmark, fordi vi ikke accepterer, at der findes antisemitisme i Rusland.

Dét er fuldstændig rigtigt en skandale, men det drejer sig jo ikke om kampen imod menneskesmugling; det drejer sig om en ændring af de danske myndigheders opfattelse af, hvornår folk er forfulgt, for når man f.eks. argumenterer for, at det jo ikke er den russiske stat, der står bag den forfølgelse, der foregår i Rusland, og at det derfor ikke er udtryk for antisemitisme, er det altså en fejl i det danske system, som fru Margrete Auken og jeg kan bekæmpe i fællesskab. Men lad være med at udlægge det, som om jeg ønsker et Fort Danmark og ikke er imod disse skandaler! For jeg er altså imod dem, og det håber jeg at fru Margrete Auken denne gang har forstået.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg er for det første enormt glad for, at hr. Peter Duetoft slår fast, at det er en skandale, at f.eks. de russiske asylsøgere, som blev beskrevet, ikke kan få asyl i Danmark, fordi vi er blevet så hårdhjertede, at det virkelig er grumt.

Men det, som jeg så må føje til, er, at det også drejer sig om en række andre mennesker, som faktisk får asyl. For der er jo en del af dem, der kommer ind på denne måde, som faktisk får asyl, fordi de er reelle asylansøgere, men som altså ikke kan komme ind i landet på anden måde, fordi de ikke kan gå hen og få et visum i deres eget forbistrede land, og derfor er det altså deres eneste vej ind i vores land. Og vi skal også huske på, at det er nogle af dem, som vi i vores utrolige fornæretthed og skræmthed over for fremmede dog alligevel giver asyl.

Det er altså dem, vi taler om her, og derfor vil jeg sige til hr. Peter Duetoft: Lad os nu prøve at holde den enighed, vi har, fast, så langt vi kan, og så ender vi nok med på et eller andet tidspunkt at blive nødt til at gøre noget alvorligt ved den danske politik. For noget af det problem, jeg har i den øjeblikkelige debat, er, at Danmark er blandt de værste.

Tom Behnke (FP):

Jeg er lidt forbavset over at høre, at debatten her under tredjebehandlingen er kommet til at handle så meget om en lille bitte flig af lovforslaget, nemlig om det ændringsforslag, der kom i forbindelse med andenbehandlingen, og som drejer sig om, at der også skal være mulighed for at stramme efterforskningen i forbindelse med menneskesmugling op, for lovforslaget handler jo om meget andet.

Men hvis jeg skal tage det med menneskesmuglerne først, er der jo ingen tvivl om, at de, der foretager menneskesmuglinger og på den måde hjælper mennesker med illegalt at komme ind i Danmark, jo faktisk er med til at ødelægge hele det system, som vi har opbygget, for de udhuler og undergraver jo den udlændingelov, vi har, og det synes vi er urimeligt, og derfor skal der selvfølgelig gribes ind over for de mennesker, som foretager menneskesmugling.

Og vi er glade for, at man nu for en gangs skyld fra regeringens side har taget sig sammen til at få strammet op på det område. For det, vi har set indtil videre, er jo, at ikke nok med, at man tidligere stort set ikke rigtig har gjort noget ved det; man har sandelig også i visse tilfælde gjort det, at man har givet de pågældende personer dansk statsborgerskab som belønning for, at de har foretaget menneskesmuglinger.

Vi synes i Fremskridtspartiet, at det er helt grotesk, at man overhovedet kan nå dertil, hvor de, der foretager menneskesmugling, bliver belønnet med et dansk statsborgerskab. Så det, der er spændende at se, er jo så, om denne opstramning i forhold til nemmere at kunne efterforske også vil udmønte sig i en opstramning i forhold til dem, der får dansk statsborgerskab.

Men forslaget handler jo i virkeligheden hovedsagelig om noget helt andet. Det handler nemlig om organiseret kriminalitet, og det handler om at få gjort noget ved rockerkriminaliteten i Danmark. Det er jo en opfølgingslov i forhold til det første forbud, der blev indført; en lov, som giver politiet langt bedre muligheder for at efterforske den organiserede kriminalitet.

Vi er i Fremskridtspartiet meget glade for, at forslaget er kommet. Vi synes, det har taget lidt lang tid at få det behandlet, men nu ligger det her til vedtagelse, og Fremskridtspartiet stemmer naturligvis for forslaget. Vi synes, det er et godt forslag. Vi synes, det er rimeligt, at politiet får nogle udvidede beføjelser for at efterforske den organiserede kriminalitet og rockerkriminaliteten.

Jeg kunne den anden dag ikke undgå at bemærke, at der i nyhederne var en omtale af, hvordan man i forhold til rockerne har båret sig ad i Canada. Der har man simpelt hen taget skridtet fuldt ud og sagt, at nu går man ud og undersøger alle rockere og personer med relationer til rockermiljøet, og hvis de ikke kan redegøre for, at de lovligt er kommet i besiddelse af deres værdier, ejendomme osv., kan man simpelt hen konfiskere disse.

Det kan vi også i Danmark på et lillebitte afgrænset område, nemlig når vi taler om narkotikakriminalitet. Der bliver også mulighed for, at man kan lave denne såkaldte omvendte bevisbyrde: Når folk er blevet taget for omfattende narkotikakriminalitet, skal de kunne redegøre for, hvor de i øvrigt har deres penge og værdier fra, og hvis de ikke kan det, ja, så ligger der en formodning om, at værdierne stammer fra narkotikahandel.

Vi synes i Fremskridtspartiet, at det ville være rimeligt, om vi fulgte Canadas forbilledlige eksempel ved at gennemføre de samme ordninger i Danmark: at man over en kam har mulighed for at gå ind at sige, at hvis en person, som er i rockermiljøet, ligger inde med adskillige hundredtusinde kroner, har store og dyre biler, villaer osv., men i virkeligheden ikke har nogle indtægter, der modsvarer, at vedkommende er i besiddelse af disse værdier, så burde det være muligt, at man kunne gå ind og konfiskere disse værdier og sige, at der er en sandsynlighed, endda en overvejende sandsynlighed for, at værdierne stammer fra kriminalitet.

Jeg synes, vi skulle følge Canadas eksempel. Det når vi ikke i denne folketingssamling, men Fremskridtspartiet vil tage ideen op i næste folketingssamling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Margrete Auken for en kort bemærkning og derefter Søren Søndergaard.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Tom Behnke, om jeg hørte rigtigt. Regeringen fik nemlig ros for at have lavet en styg udlændingepolitik, en, der lå helt på linje med Fremskridtspartiets. Fik ros for, at man nu omsider var ved at få stoppet det dér med, at asylsøgere slap ind ved hjælp af menneskesmuglere osv., og det, at nogle af dem endda fik asyl og oven i købet måske senere statsborgerskab, fordi vi jo i vores gamle lovgivning anerkendte, at det skulle de have.

Men jeg vil godt spørge hr. Tom Behnke: Er det rigtigt, at hr. Tom Behnke var heroppe at sige, at det er fint; nu har regeringen omsider indset, at vi skal sørge for, at de ikke kommer ind mere, og nu behandler vi dem på samme måde, som vi behandler terrorister? Jeg vil godt være med til en diskussion om, hvordan vi beskytter samfundet mod terrorister, men i samme øjeblik man ikke kan se forskel på rockere, som jeg kalder terrorister i denne her sammenhæng, og asylsøgere, så er det, vi ikke vil være med.

Jeg vil godt spørge hr. Tom Behnke: Man er åbenbart meget godt tilfreds med det, regeringen har lavet. Hr. Tom Behnke kan bare gå op og svare ja.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Søren Søndergaard for en kort bemærkning og derefter hr. Tom Behnke.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Tom Behnke mente, at det ville underminere det danske system, hvis der blev smuglet folk ind over Danmarks grænser. Nu skal det med det samme siges, at der er to slags indsmuglede personer:

Der er indsmuglede personer, der har det formål at leve illegalt i Danmark. Det er klart, det er et problem for det danske samfund; oplagt.

Men den anden gruppe folk, som bliver smuglet ind i det danske samfund, er jo folk, der søger asyl. Og det er jo en fuldstændig lovlig handling; der er jo absolut intet ulovligt – i hvert fald ikke endnu, det bliver nok ændret på et tidspunkt – i at søge asyl, få sin asylsag behandlet og få ret til asyl eller få et afslag og så blive udvist.

Hvad er problemet i, at folk bliver smuglet ind i Danmark for at få mulighed for at søge asyl, altså begå den fuldstændig lovlige hand-

ling at søge asyl? Det vil jeg godt bede hr. Tom Behnke om at besvare.

Tom Behnke (FP):

Til fru Margrete Auken er svaret ja.

Til hr. Søren Søndergaard: Jeg synes, det er lidt beklageligt, at hr. Søren Søndergaard, som ellers er godt inde i stofområdet, ikke er i stand til at se, hvad forskellen er. Det, vi jo taler om, er f.eks. personer, som i Tyskland har fået afslag på deres ansøgning. De ved, at hvis de henvender sig til de danske myndigheder ved den dansk-tyske grænse og søger om asyl, så vil de blive afvist og sendt tilbage til Tyskland med henvisning til, at de kommer fra et sikkert land. Disse personer ved altså, at de ikke vil få asyl, hvis de henvender sig på den måde, som de bør gøre. Derfor lader de sig smugle ind i Danmark, søger op mod Sandholmlejren og har pludselig glemt, hvad de hedder, har glemt, hvor de kommer fra osv.

Det er den type personer, vi selvfølgelig skal ind og have fat i, men det er ikke bare de personer. Det, der er meget vigtigere, er de personer, som assisterer dem med ulovligt at komme ind i Danmark. Det er jo dem, der er menneskesmuglerne, og ikke den person, der selv søger om at få asyl. Det er menneskesmuglerne, der hjælper med at få udlændinge illegalt ind i Danmark; udlændinge, som for en stor dels vedkommende ikke er berettiget til at få asyl, men som i det lange løb måske endda alligevel går hen og får det.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Egentlig burde jeg helt forbigå hr. Helge Adam Møllers indlæg her ved tredje behandling, for det talte jo mest for sig selv.

Man skal være skruet sammen på en helt speciel måde, hvis man påstår, at partier og medlemmer her i Tinget, der selv har fremsat lovforslag, trænerer for at få dem vedtaget. Men da hr. Helge Adam Møller jo har sagt det, må jeg hellere sige, at regeringen intet ønske har om at træner vedtagelsen af L 98, tværtimod har jeg også været i samråd i Retsudvalget for at fremme vedtagelsen. Vi har afgivet en mængde svar til Retsudvalget for at fremme en endelig vedtagelse af L 98, fordi regeringen ønsker at give politiet de nødvendige redskaber, så det kan optrevle den organiserede kriminalitet, også den, der knytter sig til rockermiljøet. Vi vil sikre, at politiet her har effektive redskaber imod den.

Så påstår hr. Helge Adam Møller, at regeringen jo blot kunne have forandret retstilstanden her i landet ved at vedtage V's og K's beslutningsforslag fra 1995. Det kan kun være hr. Helge Adam Møller, der påstår, at man kan ændre retstilstanden ved at vedtage et beslutningsforslag. Jeg tror, at de fleste øvrige medlemmer er klar over, at det kræver ændringer gennem vedtagelse af ny lovgivning at ændre en retstilstand, og det, som V og K havde fremsat, var et beslutningsforslag.

Og hvad var det, der fremgik af V's og K's beslutningsforslag? Jo, inden udgangen af 1996 skulle regeringen fremsætte lovforslag på baggrund af den fremlagte rapport, som regeringen i øvrigt selv havde bedt om, om kampen mod organiseret kriminalitet. Og hvad skete der? Den 28. november sidste år blev der fremsat lovforslag af regeringen.

Men nu er det sagt endnu en gang: De løse påstande, som hr. Helge Adam Møller jo ofte fører til torvs, har intet på sig – heller ikke i denne sag. Men der var jo i øvrigt ikke noget egentligt substansindhold i hr. Helge Adam Møllers indlæg.

Til hr. Søndergaard og fru Margrete Auken vil jeg, fordi man sådan på baggrund af debatten kunne få en fornemmelse af, at vi med det her lovforslag kriminaliserede menneskesmugling, sige: Det sker ikke, for det er allerede kriminaliseret i dag. Der er ikke nogen ændring af den gældende retstilstand på menneskesmuglingsområdet med det her lovforslag. Det, det drejer sig om, er efterforskningsredskaberne for politiet i opklaring af organiseret menneskesmugling. Og det er det, vi ændrer, hvor vi altså giver politiet et nyt redskab til at opklare menneskesmugling. Og jeg går ud fra, at hverken Enhedslisten eller SF mener, at vi skulle legalisere menneskesmugling.

Jeg tror også, at de fleste medlemmer ved, at der i tilknytning til menneskesmugling også ofte er forbundet andre typer af kriminalitet, og at det er vigtigt for politiet at kunne opklare den organiserede kriminalitet og også den, hvori der indgår menneskesmugling. Her får politiet i kraft af ændringsforslaget muligheder for at få forbedrede redskaber, når det drejer sig om brud på meddelelshemmeligheden i forhold til at kunne etablere telefonaflytninger.

Så der er altså ikke nogen ændring i den retstilstand, som er gældende. Det har været og er fortsat forbundet med straf at smugle menne-

sker, og det er og har været kriminaliseret at foretage organiseret menneskesmugling.

Så var hr. Søndergaard inde på spørgsmålet om hemmelig ransagning. Her har jeg til udvalget oversendt en meget lang besvarelse af det notat, der er kommet fra Centret for Menneskerettigheder. Jeg har sendt et bilag over på 11 sider, hvor vi punkt for punkt gennemgår argumentationen fra Det Danske Center for Menneskerettigheder, fordi vi tager deres synspunkter alvorligt, og vi har også gennemgået hvert eneste punkt, der ligger i den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 8, og argumenteret for, hvorfor vi ikke i Justitsministeriet mener, at der med dette ændringsforslag til ransagningsbestemmelserne i retsplejelovens § 799 sker brud på den europæiske menneskerettighedskonvention.

Jeg skal i den forbindelse sige, at det ikke alene er mig og Justitsministeriet, som mener, at der ikke sker brud på menneskerettighedskonventionen; der er i hvert fald ikke nogen anden høringspart, der har givet udtryk for det. Der er hverken fra domstolene eller fra Advokatrådet indgivet høringsbidrag, der har kunnet sandsynliggøre, at der skulle ske brud på menneskerettighederne, eller at dette ændringsforslag om hemmelig ransagning skulle stride imod menneskerettighedskonventionsbestemmelser, hvilket jeg heller ikke mener er tilfældet.

Med det her lovforslag får politiet nogle nye og forbedrede redskaber til opklaring af organiseret kriminalitet. Jeg er godt klar over, at vi i hvert eneste af sådanne tiltag altid må vurdere balancepunktet mellem effektivitet i opklaringsarbejdet og retssikkerhedsaspekter. Og jeg mener, at balancepunktet også i denne sag er fundet på den rigtige side.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

L 98 var i sin oprindelige udgave rettet imod meget alvorlig kriminalitet. Derfor var SF villig til at gå ind i debatten om, hvad man kunne gøre, for vi skal også beskytte samfundet mod meget alvorlig kriminalitet, og det er jo derfor, at der var en åbenhed fra vor side over for en række af de tiltag, selv om de var betænkelige. Det gav vi udtryk for under førstebehandlingen, og det har vi gjort siden hen.

Det, som vi nu går op i en spids over, er, at regeringen ligestiller den menneskesmugling, som man selv er med til at fremme ved at lukke

grænserne så voldsomt, med meget alvorlig kriminalitet.

Vi kan jo sondre mellem forskellige slags kriminalitet; det kan regeringen forhåbentlig også stadig væk. Fordi noget er forbudt, er det ikke alt sammen lige alvorligt, og menneskesmugling har altså den dobbelthed i sig, at den i den grad fodres og næres, plejes og pusles af en regerings asylpolitik, som er – jeg kom før til at sige, at det er den værste, det er den selvfølgelig ikke, der findes værre – noget, vi ikke kan være bekendt.

Og det er den ligestilling af meget alvorlig kriminalitet med menneskesmugling, som gør, at vi ikke vil det her.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan springe det sidste punkt over, for dér er jeg fuldstændig enig med fru Margrete Auken.

Men jeg er ked af, at ministeren ikke kommenterede spørgsmålet om ikkeidentificeret kriminalitet, for det er jo det, der er en nyskabelse. Og det var også det, jeg lagde vægt på i det, jeg sagde. Den helt afgørende nyskabelse i det her er den ikkeidentificerede kriminalitet, ikkeidentificerede forbrydelse, som man kan straffes for.

Jeg tror, at man skal tilbage til hekseprocesserne for at se den type af begreber: Ikkeidentificeret kriminalitet. Uanset hvordan man vender og drejer det, er det et opgør med den idé, at folk er uskyldige, indtil deres skyld er bevist. Det kan man altså ikke snakke sig fra. Man kan sådan set heller ikke tie det, der sker her, ihjel. Derfor er det det afgørende spørgsmål.

Så siger ministeren: Jamen det er jo kun Centeret for Menneskerettigheder, og der er ikke så mange andre osv., der har haft indvendinger. Men det, der er problemet, er, at vi i de her dage har lovforslag efter lovforslag, hvor Centeret for Menneskerettigheder, Advokatrådet og andre rejser spørgsmålet om retssikkerheden. Og det er summen, der er problemet. Problemet er der ikke, hvis det kun var et forslag, som man svarede på. Problemet er summen, nemlig flere og flere forslag.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Helge Adam Møller som ordfører i anden runde.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har ikke noget imod, at debatten er hård og skarp og går lige ind til benet, når der er noget, man er uenig om. Men jeg har noget imod, at

man ikke fortæller sandheden eller i hvert fald kun en meget lille flig af sandheden og så fortier den store del af sandheden.

Når justitsministeren siger, det ikke er rigtigt, at dette lovforslag er træneret og selve tankegangen bag at give politiet bedre beføjelser ikke er træneret, så passer det ikke.

Det blev behandlet første gang i Folketinget i maj 1995, altså for to år og fjorten dage siden. I den debat sagde den daværende justitsminister, som kommer fra samme parti som den nuværende justitsminister, at der i efteråret 1995, det er altså næsten to år siden, ville blive fremlagt en omfattende pakke til bekæmpelse af den organiserede kriminalitet. Det skete ikke.

Statsministeren gik på talerstolen ved åbningstalen i oktober 1995, altså for næsten to år siden, og sagde, at der ville blive fremsat et lovforslag om den organiserede kriminalitet. Det skete ikke.

Hvis det ikke er trænering, så ved jeg ikke, hvad trænering er.

Vi fremsatte så i anden omgang et beslutningsforslag. Det blev nedstemt, og vores tredje beslutningsforslag blev nedstemt. Så blev det her forslag fremsat i november 1996. Hvad stod der om ikrafttrædelsesdatoen? Der stod den 1. februar 1997, og hvad sluttede justitsministeren, regeringens daværende justitsminister – også socialdemokrat – sin tale i Folketinget den 6. december 1996 med at sige? Jeg skal citere fra Folketingets forhandlinger 1996-97, side 2214: »Jeg ser gerne, som nogle af ordførerne har været inde på, at lovforslaget hurtigere bliver behandlet og vedtaget, for vi står faktisk til halsen i rockerproblemer ...«

Og så må jeg sige, at forslaget altså var fremsat af regeringen på vegne af Socialdemokratiet og De Radikale. De Konservative og Venstre sagde, at vi var klar til at vedtage det inden jul, så man havde klart flertal for at få det vedtaget, og alligevel vedtages det først i dag. Det er sandheden – ord til andet.

Og så savner jeg stadig væk en forklaring på, hvorfor det skal være strafrit at give falske alibier til politiet. Det er der ikke nogen der har villet svare på, hverken justitsministeren eller de to øvrige ordførere, og det er selvfølgelig, fordi der kun er et eneste formål: Man vil ikke give politiet et arbejdsredskab, som gør det lettere at fange de kriminelle. Hvorfor vil man ikke det?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Hr. Søren Søndergaard er inde på, at der skulle ske fortielser, når det drejer sig om lovbestemelsen om konfiskation. Det har jeg ikke noget ønske om, og derfor vil jeg gerne af hensyn til den grønne bog, referatet, sige, at når vi her taler om konfiskationer og indfører muligheden for at kunne foretage konfiskation i videre omfang, hænger det sammen med, at der i tilknytning til den kriminalitet, der er begået, ofte kan være tale om store økonomiske beløb.

Det er rigtigt, at der her laves en omvendt bevisførelse, for her bliver det, om jeg så må sige, den, der er dømt for en kriminalitet, der over for domstolen må dokumentere, at der er tale om, at de store økonomiske besiddelser, man har fået f.eks. ved narkohandel, er tjent på lovlig vis. Og det er her, det er vigtigt at have for øje, at det altså er over for den danske domstol, og at det er en dansk dommer, der skal dømme, når det drejer sig om at lave konfiskation.

Jeg mener, det er nødvendigt at have det redskab. Vi kender alle sammen muligheden for, at man kan overføre værdier mellem ægtefæller, og dér er det altså også vigtigt – også i det kriminelle miljø – ved en sådan overførsel af økonomiske værdier, som er opnået ved grov kriminalitet, f.eks. ved narkohandel, at der er mulighed for at foretage en konfiskation og også på de vilkår, der her gives i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Selvfølgelig skal penge fra narkokriminalitet konfiskeres, hvis man kan bevise det, og det er stadig væk det, der er det afgørende problem, man opererer nemlig med, at man skal kunne konfiskere uden at bevise det, fordi det er ikke-identificerede forbrydelser, man snakker om.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren her til sidst: Mener ministeren virkelig, at alle muligheder for at udvikle samarbejdet med Told og Skat i forhold til de her grupper er udnyttet? Mener ministeren virkelig, at der slet ikke er mulighed for at komme længere i det samarbejde, når det gælder om at få fat i sorte penge, som ikke er tjent ved hjælp af ærligt arbejde?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg er stærk tilhænger af, at myndighederne, også når det drejer sig om kampen mod kriminalitet, både den økonomiske kriminalitet og narkokriminalitet, udbygger samarbejdet. Det er

faktisk noget, vi i et tæt samarbejde mellem bl.a. anklagemyndighed, Told og Skat og politiet gør nogle vigtige ting ved i øjeblikket.

Når det drejer sig om den del af lovforslaget, muligheden for at foretage konfiskation af et formuegode, så må det – og det står jo i de generelle bemærkninger – bero på en konkret vurdering af, om dette bevis skal føres ved fremlægelse af skriftlig dokumentation i form af kvitteringer, selvangivelser med oplysning om lovlig indtægt og formue eller ved forklaringer fra vidner, eller om tiltaltes forklaring om formuegodernes oprindelse er tilstrækkelig troværdig.

Det overlader regeringen trygt til dommerne at dømme om i den konkrete sag. Her har vi altså givet muligheden for, at man kan beslaglægge et formuegode.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 91 stemmer (S, V, KF, RV, FP, CD og DF) mod 14 (SF og EL).

Anden næstformand (Henning Grove):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 163: Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsaftaler og lov om tilsyn med firmapensionskasser. (Forbud mod anvendelse af visse helbredsmaessige oplysninger ved tegning m.v. af forsikringer og pensioner).

Af justitsministeren (Frank Jensen).
(Fremsat 5/2 97. Første behandling 25/2 97. Betænkning 13/5 97. Anden behandling 21/5 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.